

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Obec Staré Buky**
se sídlem Prostřední Staré Buky 50, Staré Buky
zastoupena Pavlem Uhlem, advokátem
se sídlem Kořenského 15, Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti:

1. R. V.
2. H. V.
3. L. O.
4. I. O.
5. J. P.
6. Mgr. J. P.
7. Bungalov s. r. o.
se sídlem Pionýrů 278, Trutnov
8. V. K.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. listopadu 2021, č. j. KUKHK-9158/DS/2020-3 (Ma),

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov jako speciálního stavebního úřadu ve věcech pozemních komunikací (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 10. 12. 2019, č. j. MUTN 103534/2019, kterým dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro danou věc (dále také jen „stavební zákon“), dodatečně povolil stavbu „Obslužná komunikace pro 25 RD, obec Staré Buky“ (dále také jen „Stavba“), a to na základě žádosti společnosti Bungalov s. r. o., se sídlem Pionýrů 278, Trutnov (dále také jen „Stavebník“).

II. Obsah žaloby

2. V úvodu žalobkyně popsala, co podání žaloby předcházelo. Stavebník se rozhodl na jejím území postavit několik domů a součástí i podmínkou celého projektu bylo to, že postaví k těmto domům i přístupovou komunikaci s předem danými parametry, kterou poté žalobkyně jako obec vlastnický převezme a nadále ji bude udržovat jako veřejný statek. Na projekt jako celek, stejně jako na komunikaci, byla vydána příslušná územní rozhodnutí a stavební povolení, jejichž obsah byl výsledkem předchozího konsenzu všech zúčastněných, a proto se proti nim ani nikdo neodvolal.
3. Stavebník postavil 25 nových rodinných domů, které prodal, a současně postavil novou silnici. Tu ovšem postavil jinak, než bylo stanoveno v původním územním rozhodnutí, respektive povoleno v navazujícím stavebním řízení. Celá situace vyústila v zahájení řízení o odstranění stavby. To bylo přerušeno poté, co Stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby. Řízení o dodatečné povolení Stavby bylo ukončeno shora uvedenými rozhodnutími.
4. **V prvé žalobní námitce** žalobkyně zdůraznila, že na rozdíl např. od řádného územního řízení jsou v řízení o dodatečném povolení stavby požadavky dialogu a hledání optimální podoby vyloučeny a testuje se pouze, zda předkládaný výsledek černé stavby nějaké požadavky naplňuje a šetří nebo nikoliv, přičemž pro zahájení dialogu a hledání konsenzu není místo. Jedná se navíc o postup, který je vyvolán protiprávním postupem.
5. Odlišnost mezi postupem řádným a mimořádným v platném právu pak vede k povinnému závěru, že podmínky postupu mimořádného je třeba posuzovat restriktivně ve srovnání s postupem řádným, zejména pokud volbou postupu mimořádného hrozí obcházení zákonem předvídaných postupů, podmínek a cílů (například dosažení dohody o podobě území či stavby).
6. Předně by dle žalobkyně měla stavební správa objasnit, proč ten, kdo o takové povolení žádá, tak činí. Zda tak činí na základě objektivních okolností či nikoliv. Dále je třeba ozřejmit, zda stavebník mohl rozpor se stavebním povolením (nebo jeho absencí) dostatečně předvídat a žádat o změnu povolení nebo o nové územní rozhodnutí. V neposlední řadě je třeba zkoumat, zda stavebník svým postupem, tedy předložením

žádosti, nezasahuje nepřiměřeně do práv a zájmů jiných osob, popřípadě do veřejného zájmu.

7. V souvislosti s tím zdůraznila, že v právu obecně je chráněna dobrá víra a snaha o dodržení práva. Z toho pak plyne, že v případě, kdy tato dobrá víra zjevně absentuje, neměl by výsledek takového postupu požívat ochrany, protože nikdo nesmí mít výhodu ze svého protiprávního jednání, což platí i pro veřejné právo, včetně práva stavebního.
8. V nyní souzené věci nebyly tyto podmínky dle přesvědčení žalobkyně naplněny. V obecné rovině konstatovala, že správní orgány naopak vyložily podmínku naplnění podmínek velmi velkoryse, čímž obešly všechny zájmy, které bývají ošetřeny v řízení řádném. Tento postup se příčí účelu zákona a jeho účelu a rovněž judikatuře správních soudů. Z ní plyne snaha bránit tomu, aby se skrze dodatečné povolení stavby obcházel nezbytnosti naplnění všech požadavků územního řízení, včetně širšího kontextu obecného normativního rámce stavebního práva.
9. **V druhé žalobní námitce** žalobkyně připomněla, že obec je účastníkem územního řízení, v němž uplatňuje námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Pokud k tomu má obec podle stavebního zákona právo a podle zákona o obcích i povinnost, tak ekvivalentem tohoto práva a povinnosti je povinnost stavební správy zohlednit tyto námitky a připomínky v těch řízeních, ve kterých tak obec činí. Obec sice nemá postavení dotčeného orgánu, ale její stanoviska je třeba brát vážně, protože rovněž reprezentují místní veřejný zájem, jak plyne z § 2 odst. 2 zákona o obcích.
10. Zájem obce a jejích občanů se při tom neomezuje pouze na dodržení norem, předpisů či jiných předem daných pravidel, protože k jejich dodržení jsou primárně povolány orgány jiné. Naopak obec je oprávněna promítat své představy o podobě území a stanovit věcný standard, jak má vypadat veřejný prostor, tedy i veřejná komunikace na jejím území, pokud jí někdo s jejím souhlasem a pro potřeby jejích občanů staví. Obec má právo chtít například konkrétní šířku vozovky, aby byl možný obousměrný provoz, stejně jako má právo požadovat odvodnění vozovky, které je skutečně funkční a nikoliv nominální.
11. Správní orgány jsou pak povinny stanoviska a zájmy obce zohlednit, ledaže by tomu bránil jiný nadřazený a obecně silnější veřejný zájem. V opačném případě není prostor, jak zájmy obce obejít, protože postoj obce má podle § 2 odst. 2 zákona o obcích status veřejného zájmu. Správní orgány ovšem zájmy obce a jejích občanů přednesené žalobkyní, které byly zcela legitimní, protože se týkaly kvality komunikace a jejích parametrů, které mají zásadní dopad na kvalitu života v obci, zcela ignorovaly, aniž by bylo jakkoliv zřejmé proč. Žalované rozhodnutí je v tomto navíc zcela nepřezkoumatelné, protože správní orgány opomenutí požadavků žalobkyně nevysvětlují.
12. Žalovaný se navíc s touto otázkou vyrovnal vnitřně nekonzistentním způsobem. V částech svého rozhodnutí, ve kterých je namítán rozpor s územním rozhodnutím (str. 5), konstatuje, že rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby je mění a doplňuje, a současně v jiné části (str. 6) tvrdí, že věcné odchýlení se od původního územního rozhodnutí již zkoumat nelze, protože to dané otázky vyřešilo jednou provždy.
13. **Třetí žalobní námitka** spočívala v následujících tvrzeních žalobkyně. Vydání územního rozhodnutí je systematicky zařazeno do hlavy III stavebního zákona, která se jmenuje *Nástroje územního plánování*, což z tohoto nástroje (popřípadě z nástrojů jej

nahrazujících) činí stále nástroj, který podléhá obecným principům územního plánování, jak jsou uvedeny v §§ 18 a 19 stavebního zákona. Jestliže tedy v rámci územního řízení je dosaženo konsensu, který dává předpoklad rozvoje a soudržnosti společenství obyvatel území, není možné v navazujícím řízení přijmout rozhodnutí, které tuto dohodu popírá a prosazuje na úkor této dohody ryze a pouze zájem jedné strany, protože se to přičí již dosaženému konsensu v území a odporuje tak obecným principům územního plánování.

14. Pokud tedy již bylo v minulosti vydáno rozhodnutí, které takovou dohodu v území zachycuje, není možné ji překonat či ignorovat bez dalšího rozhodnutí novým a to nejenom proto, že dohoda by měla materiálně platit, ale i proto, že v právním státě platí, že každý orgán veřejné moci, včetně soudů, je vázán rozhodnutím, které vydal. Tento princip rovněž platí pro veřejnou správu jako celek. Z tohoto principu existují dle žalobkyně výjimky, které jej prolamují. Jednou z nich je změna takového rozhodnutí v procesech o opravných prostředcích, popřípadě zavázání nadřízeným správním orgánem či soudem, nebo obnova řízení. K ničemu takovému ovšem nedošlo.
15. Poslední výjimkou je *clausula rebus sic stantibus*, která připouští odlišné posouzení téže otázky, pokud se změnila okolnost, které k tomu dávají důvod. V posuzovaném řízení o skutkově stejné záležitosti ovšem takové tvrzení nebo důkaz nebyly vzneseny. Pak měly orgány stavební správy postupovat stejně jako v původním řízení, tedy měly zohlednit stejné podmínky a požadavky zúčastněných aktérů, jak byly zohledněny v původním řádném řízení a stavbu tedy, pokud je nesplňuje, nepovolit. V návaznosti na to poukázala žalobkyně na judikatorní výklad pojmu „ustálená správní praxe“.
16. Skutečnost, že stavební správa v důsledku protiprávního postupu Stavebníka změnila referenční rámec posouzení žádosti zcela v jeho prospěch a požadavky všech ostatních ignorovala, je tedy dle žalobkyně porušením nejenom obecného právního principu, že dohody se mají dodržovat, ale i principu vázanosti vlastním rozhodnutím či postupem. Napadené rozhodnutí a předchozí postup stavební správy tak trpí prvem svévole, která zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
17. Ve **čtvrté žalobní námitce** vyjádřila žalobkyně přesvědčení, že s ohledem na znění § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokud se povoluje dodatečně stavba, která odporuje dosavadnímu územnímu rozhodnutí, popřípadě se neopírá o žádné územní rozhodnutí, ačkoliv je taková stavba vyžaduje, je nezbytné otestovat soulad se všemi požadavky, které předepisuje zákon pro územní rozhodnutí. Jedná se tedy nejenom o územní plán, ale i o nadřízenou dokumentaci (ZÚR, PÚR), ale i obecné principy a úkoly územního plánování dle §§ 17 a 18 stavebního zákona
18. Stavební správa ve svém odůvodnění pouze formálně zkoumala, a to vlastní úvahou, soulad s jedním výkresem územního plánu a nikoliv s ostatními předepsanými normativy územního plánu nebo souvisejícími normativy a *quasinormativy*. Tento postup je přitom vadný, a to jak formálně, tak věcně. Po formální stránce žalobkyně poukázala na to, že soulad s územně plánovací dokumentací se posuzuje podle § 96b stavebního zákona závazným stanoviskem úřadu územního plánování, který posoudí nejenom soulad s územně plánovací dokumentací, ale se všemi normativy k ní se vztahujícími. Tento postup dodržen nebyl a správní orgán, který si tuto otázku posoudil sám, tak překročil svou formální kompetenci, tedy pravomoc.
19. Vedle absence kompetence formální nelze dle žalobkyně nevidět ani absenci kompetence věcné, protože orgán stavební správy řešil pouze soulad s jedním výkresem územního

plánu, nikoliv s ostatními jeho částmi a dalšími normativy. Tedy neposuzoval soulad s dokumentací jako celkem, ale vystačil si pouze s jedním výkresem a jeho legendou.

20. Správní orgány rovněž nebraly v úvahu, že v případě druhé změny územního plánu bylo na tuto změnu vypracováno posouzení vlivů územně plánovací dokumentace na životní prostředí. Tato dokumentace pak stanovila podmínky, které se s ohledem na celkové posuzování zátěže vztahují k území jako celku. Mezi tyto podmínky patří, mimo jiné, podle části 7. 9. – technická infrastruktura tohoto posouzení i povinnost „*V navazujících řízeních je třeba vyřešit způsob odkanalizování a hospodaření s dešťovými vodami.*“. Spontánní stok dešťových vod po komunikacích a jejich hromadění v jednom místě může totiž představovat místní nepřipustnou hydrogeologickou zátěž, zejména pokud vyplavuje zeminu, která se hromadí v jednom místě. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházející ovšem podmínky územního plánování v širším kontextu nijak nezohledňují.
21. Tím, že správní orgán nahlédl do výkresu a posoudil, zda stavba je v souladu s konkrétní plochou, což považoval za vyčerpávající posouzení souladu, popřel podstatu a povahu územního plánování. Základní podmínka, tedy ověření, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a územně plánovací dokumentací, není naplněna ani formálně a z povahy věci je vyloučeno, aby byla naplněna věcně. Zákonná podmínka dodatečného povolení stavby tedy naplněna nebyla.
22. **Pátá žalobní námitka** se týkala nedodržení technických norem a požadavků. Žalobkyně uvedla, že v řízení opakovaně namítala, že Stavba nesplňuje technické požadavky, včetně požadavků na odvodnění, protože vodovodní vpustě pro dešťovou vodu, které byly původně zamýšleny jako součást vozovky, jsou v důsledku jejího zúžení mimo tuto vozovku. Tyto svoje námitky pak rozvedla v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí.
23. Odvolací orgán ovšem tyto námitky vypořádal více než stručně. Ve vztahu k požadavku na odvodnění poukázal, že vpustě byly samostatně zkolaudovány dříve v jiném řízení a jejich případné vady nelze zohlednit v řízení tomto. Tento argument je ovšem nepatřičný, protože skutečnost, že vpust' byla zkolaudována v jiném řízení, neznamená, že nyní povolovaná stavba má ty vlastnosti, které jí má zaručit tato vpust'. Úvaha orgánů stavební správy je v podstatě obcházením zkoumání technického požadavku. Nelze v této souvislosti opomenout, že kolaudace vpustí proběhla naopak v kontextu původního záměru, kdy vozovka měla být širší. Vpustí je navíc méně, než mělo být.
24. Za vadný je třeba dle žalobkyně považovat také postup správního orgánu prvního stupně, který měl k dispozici v kontextu své úřední činnosti podklady, které dokládaly absolutní nefunkčnost vpustí, ale tyto nezohlednil a neučinil z nich podklad pro řízení. Z fotodokumentace předložené mu jedním z občanů plyne, že konstrukce vozovky umožňuje splavování okolní zeminy na tuto vozovku, kde naopak náplava zůstává. Díky barvě zeminy, je pak zcela patrné, že vpustě vůbec nefungují a voda teče a zůstává na vozovce, kde se naplaveniny naopak usazují.
25. Správní orgán prvního stupně při vypořádání dalších technických námitek uvedl, že normy, které nebyly dodrženy, jsou pouze doporučeními. Tento předpoklad ovšem není dle mínění žalobkyně správný. Normy jsou normy a tedy závazné. Existují výjimky z norem, podle kterých je možné se od normy odchýlit, pokud jsou splněny důvody

stanovené touto výjimkou, nicméně v tomto případě žádný takový postup správní orgán nezvolil a neodůvodnil.

26. Nad rámec žalobních námitek žalobkyně ještě dodala, že z argumentace obsažené na první polovině strany 10 napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaný připouští, že jeho postup je možná protiprávní, ale žalobkyně by si měla dvakrát rozmyslet se proti němu bránit, protože důsledky její obrany by pro ni či pro její občany byly ještě horší, než kdyby nyní ustoupila protiprávnímu stavu a smířila se s ním. Žalovaný předjímá, že případný faktický věcný (a nejenom procesní) úspěch ve věci by vedl k tomu, že by musel zakázat a zabránit užívání Stavby.
27. Tuto argumentaci považovala za protiprávní. Má za to, že stavební právo zná nástroje, jak dosáhnout takového řešení, které by donutilo stavebníka, aby dostál své povinnosti uvedené v § 118 odst. 1 větě první stavebního zákona, aniž by byla nadměrně dotčena práva třetích osob.
28. Proto žalobkyně navrhla, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí Stavebního úřadu. Domáhala se rovněž přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

29. Žalovaný k první žalobní námitce uvedl, že stavební zákon ani jiné předpisy neumožňují stavebnímu úřadu, aby zkoumal důvody, které žadatele vedly k podání žádosti o dodatečné povolení stavby; upravuje pouze specifické postupy stavebního úřadu v daném řízení a ty byly v posuzované věci dodrženy. Představa žalobkyně, že stavební úřad v tomto typu řízení bude z moci úřední zkoumat např. ekonomickou situaci žadatele, jde naprosto mimo jeho zákonné zmocnění. Správní orgány se tak musely zabývat výlučně tím, zda došlo ke splnění požadavků vymezených v § 129 odst. 3 stavebního zákona.
30. Tato zákonná hlediska byla v posuzovaném řízení správními orgány zkoumána, bylo shledáno jejich naplnění, proto bylo o žádosti rozhodnuto kladně. Za takové situace nemohlo dle žalovaného být žádosti o dodatečné povolení Stavby nevyhověno jen proto, že žalobkyně má jiné představy o tom, jaké mají být parametry Stavby. V tomto směru nemá obec žádné privilegované postavení vůči ostatním účastníkům správního řízení.
31. V obsahu svých závěrů uvedených na str. 5 a str. 6 napadeného rozhodnutí neshledával nekonzistentnost, jak mu vytýkala žalobkyně, a uvedl proč.
32. Žalobkyni naopak vytkl, že neuvádí, v čem by (oproti posouzení provedenému v územním řízení) měly být dané otázky posouzeny odlišně. Umístění Stavby se nezměnilo, z povahy věci je tak vyloučeno uvažovat o jiném posouzení z hlediska územně plánovací dokumentace, stejně tak je vyloučeno posuzovat otázku umístění Stavby na pozemku, kde je to zakázáno nebo omezeno. Pokud jde o podmínku vymezenou v § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, pak ta byla posouzena v potřebném rozsahu, tzn. dle povahy změny Stavby – zejména zúžení šířky pozemní komunikace. Bylo vydáno kladné závazné stanovisko silničního správního úřadu a dále kladné stanovisko dotčeného orgánu, tj. Policie České republiky.
33. Upozornil na to, že v posuzovaném správním řízení bylo rozhodováno dle právní úpravy účinné ke dni podání žádosti (10. 11. 2017). V té době však ustanovení § 96b stavebního zákona účinné nebylo. Pokud jde o věcné hodnocení, odkázal na str. 6 prvoinstančního správního rozhodnutí, kde je příslušné hodnocení této otázky provedeno, a to v rozsahu

zákonem požadovaném. Zúžení šířkového uspořádání stavby pozemní komunikace v jednom místě krom toho není z povahy věci něčím, co by mělo vliv na okolnosti uváděné v § 129 odst. 3 stavebního zákona. Pokud jde o otázku odvodnění pozemní komunikace, ta byla v projektové dokumentaci (doplnění ze dne 27. 4. 2018) vyřešena v souhrnné průvodní a technické zprávě – části f), přičemž žalobkyně uváděné posouzení územního plánu klade toliko požadavek na řešení způsobu odkanalizování a nakládání s dešťovými vodami. S takovým požadavkem však není předmět žádosti Stavebníka v rozporu.

34. Dále odkázal žalovaný na vypořádání námitek, jak je provedl Stavební úřad ve svém rozhodnutí na str. 10, kde uvedl, že pokud jde o otázku odvodnění, není ke dni vydání rozhodnutí stav takový, jaký podle projektové dokumentace být má – z toho důvodu nebyly dokončeny konstrukční vrstvy, sklony pozemní komunikace a nebyly provedeny další práce, které mají zásadní vliv na odvodnění pozemní komunikace. Navíc úkolem je odvodnit pozemní komunikaci, nikoliv i pozemky sousední. Tyto práce přitom byl Stavebník oprávněn realizovat až po právní moci napadeného rozhodnutí. Není tedy dle žalovaného pravdivé tvrzení žalobkyně, že by ohledně odvodnění pozemků komunikace správní orgány pouze formalisticky uzavřely, že kanalizace je zkolaudována a tím je věc vyřešena.
35. Pokud za jediný důkaz tvrzení o nefunkčnosti Stavby označila žalobkyně e-mail jednoho z vlastníků pozemků v dané lokalitě, pak stav, ke kterému se vyjadřoval, zachycoval situaci, kdy nebyla Stavba dokončena (její ohrady, resp. všechny stavby rodinných domů a sjezdy k nim).
36. Stavební úřad i žalovaný reagovali na námítky žalobkyně vznesené v průběhu správního řízení jednak s ohledem na rozsah změny Stavby oproti územnímu rozhodnutí, jednak s ohledem na míru podrobnosti té které námítky.
37. Žalovaný závěrem dodal, že předmětná pozemní komunikace již byla v mezidobí zkolaudována (kolaudační souhlas Městského úřadu Trutnov ze dne 23. 7. 2020, č. j. MUTN 69428/2020), je jedinou přístupovou cestou pro obyvatele a návštěvy 25 zkolaudovaných a užívaných rodinných domů, přičemž nikdo z jejich vlastníků proti napadenému rozhodnutí nebrojí, a že za této situace byl povinen přihlédnout i k právům vlastníků a uživatelů těchto rodinných domů, která nabyli v dobré víře.
38. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
39. Osoby zúčastněné na řízení písemná vyjádření k věci nepodaly.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

40. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasili jak žalobkyně, tak žalovaný postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
41. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod

č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

42. Připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Ohledně této problematiky odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „... je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“
43. Podstatou **prvé žalobní námítky** byla výtku žalobkyně vůči správním orgánům, které dle jejího názoru měly žádost Stavebníka o dodatečné povolení Stavby posuzovat ve světle toho, z jakých důvodů tak žadatel činí. Zda na základě objektivních okolností či nikoliv, zda mohl rozpor se stavebním povolením (nebo jeho absencí) dostatečně předvídat a žádat o změnu povolení nebo o nové územní rozhodnutí a zda svým postupem, tedy předložením žádosti, nezasahuje nepřiměřeně do práv a zájmů jiných osob, popřípadě do veřejného zájmu.
44. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
45. Dle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
46. Z textu citované normy lze naznat, že shora uvedený požadavek žalobkyně na postup správních orgánů nemá oporu v zákoně. Po žadateli o dodatečné povolení stavby nelze

požadovat splnění podmínek nad rámec požadovaný zákonem, tedy nad rámec podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona.

47. Důvody, které vedly stavebníka k zahájení stavby bez potřebného povolení či opatření nebo k realizaci stavby v rozporu s nimi, zda jde o jednání úmyslné či o nedbalost, zda se tak stalo na základě objektivních důvodů či nikoliv, zda mohl tyto skutečnosti předvídat apod., tedy nejsou podle zákona okolnostmi, které by měly být zohledněny při rozhodování o tom, zda bude stavba dodatečně povolena. Tento závěr plyne i z konstantní judikatury správních soudů, srovnej k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2019, č. j. 3 As 311/2017-31, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108.
48. Podmínky vymezené v § 129 odst. 3 stavebního zákona pak v sobě zahrnují i ochranu před nepřiměřeným zásahem dodatečně povolované stavby do práv a zájmů jiných osob a rovněž do veřejného zájmu (stavbu lze dodatečně povolit, jenom pokud není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem). Naplněním těchto podmínek se Stavební úřad i žalovaný zabývali (k tomu v podrobnostech níže). Důvodnosti první žalobní námitky tak přisvědčit nelze.
49. Obsah **druhého žalobního bodu** se opíral zejména o znění § 2 odst. 2 zákona o obcích. Z něho žalobkyně dovodila, že jako účastník řízení o dodatečném povolení Stavby reprezentovala veřejný zájem. Byla tak oprávněna promítat své představy o podobě území a stanovit věcný standard, jak má vypadat veřejný prostor, tedy i veřejná komunikace na jejím území, pokud jí někdo s jejím souhlasem a pro potřeby jejích občanů staví. Dovodila z toho, že má právo chtít například konkrétní šířku vozovky, aby byl možný obousměrný provoz, stejně jako má právo požadovat odvodnění vozovky, které je skutečně funkční a nikoliv nominální. Správní orgány tak byly povinny její stanoviska a zájmy zohlednit, ledaže by tomu bránil jiný nadřazený a obecně silnější veřejný zájem. To ovšem neučinily. Žalované rozhodnutí je v tomto navíc dle žalobkyně nepřezkoumatelné, protože opomenutí jejích požadavků nevysvětluje.
50. Dle § 2 odst. 2 zákona o obcích obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.
51. Obec jako veřejnoprávní korporace povolána k výkonu samosprávy, ale obdobně i ve stanoveném rozsahu k přenesenému výkonu státní správy, je samozřejmě svým postavením a posláním určena k tomu, aby při výkonu své působnosti a pravomoci realizovala a chránila příslušné veřejné zájmy. Shora citované ustanovení tak musí být vnímáno nejen jako oprávnění obce takové zájmy hájit, ale také jako její povinnost.
52. Z obsahu žalobní námitky lze ovšem zřetelně vysledovat, že žalobkyně si shora uvedené oprávnění vykládá poněkud jiným způsobem. A to, že správní orgány měly povinnost jejím námitkám vzneseným v průběhu řízení o dodatečném povolení Stavby v podstatě vyhovět.
53. Ať už šlo o její představy ohledně šířky komunikace nebo ohledně způsobu jejího odvodnění. A to jenom proto, že právě ona byla reprezentantkou veřejného zájmu v dané věci, a proto také každá její námitka veřejný zájem představovala. Tato námitka je lichá hned z několika důvodů.
54. Předně – obec sice na základě shora uvedeného má coby účastník správního řízení určité specifické postavení, ale rozhodně to neznamená, že by správní orgány musely všem jejím

požadavkům vyhovět. Taková privilegia jí rozhodně nepřísluší. Vždyť skutečnost, že obec má hájit veřejný zájem, sama o sobě neznamena, že by každý její názor, každá její námitka či připomínka byly bez dalšího „zjevením“ veřejného zájmu. A to takového veřejného zájmu, který musí převážet nad právy či zájmy ostatních účastníků řízení či nad jinými veřejnými zájmy. A nutno přisvědčit žalovanému v tom, že nelze vyloučit případy, kdy by prezentované postoje obce mohly být s veřejným zájmem i v rozporu (přičemž krajský soud zdůrazňuje, že tento závěr činí ve zcela obecné rovině, nikoliv s přihlédnutím ke skutkovému stavu projednávané věci).

55. Dále – žalobkyně v žalobě ne zcela přesně specifikovala, co vlastně onen veřejný zájem, který hájí, představuje. S největší pravděpodobností se má jednat o takovou podobu předmětné místní komunikace (pokud jde o její šíři a způsob odvodnění), který obsahovalo územní rozhodnutí o jejím umístění. V tomto svém požadavku se však mýlí s předmětem daného správního řízení. V něm stavební úřady zkoumají „toliko“ naplnění podmínek vymezených ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona, které v sobě zahrnují i specifikaci veřejných zájmů, s nimiž nesmí být dodatečně povolovaná stavba v rozporu.
56. V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že prvoinstanční správní rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného se naplněním uvedených podmínek řádně zabývala. K opačnému závěru dospěl krajský soud v předcházejícím soudním řízení, kdy z důvodů nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Stavebního úřadu (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 30 A 46/2020-47). V nyní přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného však ten uvedené nedostatky napravil. Nutno přitom zdůraznit, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří dohromady jeden celek, tedy že se mohou navzájem argumentačně doplňovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48).
57. Dle názoru krajského soudu se správní orgány řádně zabývaly tím, zda Stavbu lze dodatečně povolit, tedy zda jsou v daném případě naplněny podmínky stanovené v § 129 odst. 3 stavebního zákona. Nelze pak přisvědčit žalobkyni v tom, že by závěry, které byly výsledkem tohoto posouzení, byly prezentovány nepřezkoumatelným způsobem. V odůvodněních obou rozhodnutí jejich čtenář nalezne odpověď na to, jak dospěly k závěru, že Stavba není a) umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) že není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a rovněž, že c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Krajský v tomto směru odkazuje zejména na druhou polovinu str. 6, první polovinu str. 7, druhou polovinu str. 8, první polovinu str. 9 a str. 10 prvoinstančního správního rozhodnutí a na str. 3, první polovinu str. 5 a str. 6 rozhodnutí žalovaného.
58. Žalovaná tak dostala ať už výslovně či implicitně srozumitelnou a obsahově dostatečnou odpověď na to, proč není nutné a není na místě trvat na tom, aby parametry Stavby, co se týká její šířky a způsobu odvodnění, musely zůstat stejné jako v územním rozhodnutí o umístění Stavby, resp. proč není důvodu pro to, aby po těchto změnách nemohla být Stavba dodatečně povolena.

59. Nelze tak souhlasit se žalobkyní, že by správní orgány její námitky a požadavky na podobu Stavby opomněly či ignorovaly. Ony jim pouze nevyhověly, resp. odůvodnily, proč tyto námitky a požadavky nemohou zvrátit závěr, že Stavba není v rozporu s podmínkami vymezenými v § 129 odst. 3 stavebního zákona, a lze ji proto dodatečně povolit.
60. Na rozdíl od žalobkyně nespatřuje krajský soud ani rozpor či vnitřní nekonzistentnost ohledně závěrů žalovaného obsažených v jeho rozhodnutí na str. 5 s jeho závěry obsaženými na str. 6 (viz shora). Pokud žalovaný na str. 5 svého rozhodnutí uvedl, že v řízení o dodatečném povolení stavby jsou vydaným rozhodnutím, kterým se žádosti vyhovuje, řešeny i změny oproti územnímu rozhodnutí, a že z toho důvodu odvoláním napadeným rozhodnutím dochází k umístění té části (rozsahu) stavby, která nebyla řešena v územním rozhodnutí, jednalo se o reakci na předchozí námitku žalobkyně, že není zřejmé, zda Stavba umístěna je nebo bude. A to reakci zcela v souladu se zněním § 129 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož dodatečné stavební povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí.
61. Na str. 6 svého rozhodnutí pak žalovaný hodnotí, že v daném případě se jedná o případ, kdy stavba byla realizována v rozporu se stavebním povolením, nikoliv že by stavební povolení absentovalo. A konstatuje s odkazem na § 90 stavebního zákona, že na Stavbu bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí o jejím umístění a pro otázky posouzené v jemu předcházejícím řízení tak již není v řízení o dodatečném povolení stavby místo. A následuje další vyjádření se k dané problematice, které již žalobkyně pomíjí. K těmto závěrům nemá krajský soud žádných připomínek.
62. Žalovanému lze přisvědčit, že závěrečná část této námitky (body [37] až [40]) je velmi obecná, kdy žalobkyně nikterak nespecifikuje, jaké otázky by měly být v řízení o dodatečném povolení Stavby posouzeny odlišně od jejich posouzení, která obsahuje územní rozhodnutí o jejím umístění. Ani druhou žalobní námitku tak soud důvodnou neshledal.
63. **Ve třetí žalobní námitce** se žalobkyně snažila zdůraznit, že územní rozhodnutí je s ohledem na systematiku zařazení tohoto institutu do stavebního zákona nástrojem územního plánování, a z toho důvodu není možné v navazujících řízeních (a to ani v řízení o dodatečném povolení stavby) pozměnit dohodu o podobě Stavby, k níž došlo mezi účastníky v územním řízení. Stavba tak musí respektovat parametry uvedené v územním rozhodnutí o jejím umístění.
64. Ano, žalobkyně má jistě pravdu v tom, že územní rozhodování je dle jeho zařazení do hlavy III Stavebního zákona nutno vnímat jako jeden z nástrojů územního plánování. To však nic nemění na tom, že institut územního plánu a institut územního rozhodnutí (včetně toho o umístění stavby) mají zcela odlišné postavení, obsah a cíle.
65. Ty jsou v případě územního plánu vymezeny zejména v § 43 stavebního zákona. Územní plán stanovuje základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury.
66. V případě územního rozhodnutí se naproti tomu již jedná o zcela konkrétní, výkonný nástroj územního plánování. Územní rozhodnutí je již zcela standardním správním rozhodnutím, řešícím individuální případy, v případě rozhodnutí o umístění stavby se

jím již umísťuje konkrétní stavba.

67. Na rozdíl od územního plánu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2015, sp. zn. IV. ÚS 2194/15) nepředstavuje územní rozhodnutí samo o sobě vyjádření veřejného zájmu, pro něž by bylo nezbytné je považovat za nepřekonatelnou překážku vydání dodatečného stavebního povolení. Nelze proto kategoricky říci, že jen stavba odpovídající dříve vydanému územnímu rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem a pouze takovou lze dodatečně povolit. K těmto závěrům dospěla i judikatura správních soudů, dle níž není územní rozhodnutí záměrem územního plánování ve smyslu § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012. Tyto závěry lze ovšem dle krajského soudu zcela aplikovat i na současné znění dané normy.
68. Jinými slovy řečeno, institut dodatečného povolení stavby nastupuje v případech, kdy stavba je stavěna nebo byla postavena bez povolovacího titulu, nebo v případech, kdy stavba je stavěna nebo byla postavena v rozporu s povolovacími tituly. V posuzované věci bylo na základě kontrolní činnosti Stavebního úřadu zjištěno, že Stavba byla stavěna v rozporu s povolovacími tituly. V takovém případě tedy možnost aplikace institutu dodatečného povolení stavby v podstatě předpokládá situaci, kdy se podoba dodatečně povolované stavby bude určitým způsobem odchylovat od podoby stavby stanovené povolovacími tituly, včetně územního rozhodnutí o umístění stavby.
69. To samozřejmě neznámá, že v řízení o dodatečném povolení stavby lze od dříve vydaného územního rozhodnutí a podmínek v něm zakotvených zcela odhlédnout. To se však dle názoru krajského soudu v projednávané věci nestalo.
70. Z obsahu prvoinstančního i žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány si byly původní podoby územního rozhodnutí o umístění Stavby dobře vědomy. Nemohly však vybočit z předmětu řízení o dodatečném povolení stavby, tedy byly povinny posuzovat, zda Stavebník prokázal naplnění podmínek vymezených v ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. Pokud ano, neměly zákonný důvod Stavbu dodatečně nepovolit.
71. Nutno dodat, že žalobkyně se sice opakovaně dovolávala podoby územního rozhodnutí o umístění Stavby, ale s konkrétnějšími výtkami, v čemž správní orgány k jeho obsahu nepřihlíděly, nepřišla. Z celkového obsahu žaloby krajský soud dovodil, že žalobkyni vadí zejména skutečnost, že v určitém místě (místech) došlo ke zúžení profilu dopravní komunikace a že oproti původní podobě došlo ke snížení počtu vpustí, což se má negativně projevovat na odtokových podmínkách dešťových vod v dané lokalitě.
72. Co se týče otázky odvodnění dané lokality, pak nezbyvá, než konstatovat, že tato otázka nebyla předmětem řízení o dodatečném povolení Stavby, neboť užívání kanalizace coby vodního díla (včetně vpustí) bylo pravomocně povoleno na základě kolaudačního souhlasu Městského úřadu Trutnov, odboru životního prostředí, ze dne 28. 5. 2018, č. j. MUTN 49667/2018. Tento podklad sice nebyl (pochopitelně, neboť se jednalo o jiné správní řízení) v předloženém správním spise založen, ale krajský soud nemá důvod této informaci, obsažené např. na str. 9 prvoinstančního rozhodnutí, kde se Stavební úřad touto otázkou zabýval, nevěřit. Ostatně nezpochybnila ji ani žalobkyně.
73. V případě zúžení profilu pozemní komunikace nutno opět konstatovat, že se touto otázkou správní orgány zabývaly. Za relevantní v tomto směru považuje krajský soud jednak existenci závazného stanoviska Městského úřadu Trutnov, odboru výstavby,

oddělení silničního hospodářství a dopravy, ze dne 5. 6. 2019, č. j. MUTN 50254/2019, a existenci stanoviska Policie České republiky, dopravního inspektorátu, ze dne 23. 1. 2018, č. j. KRPH-7802/Čj-2018-051006. Pokud správní orgány závěry těchto stanovisek respektovaly, nikterak nepochybily, naopak. Obsah uvedených stanovisek žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě nikterak nezpochybnila.

74. S ohledem na shora uvedené tak nebyla na místě argumentace žalobkyně týkající se institutu ustálené správní praxe a vázanosti správních orgánů svými předchozími rozhodnutími. Krajský soud tak důvodnosti uvedené námitky přisvědčit nemůže.
75. **Ve čtvrté žalobní námitce** vytýkala žalobkyně prvoinstančnímu i napadenému rozhodnutí rozpor s územně plánovací dokumentací.
76. Žalobkyně nemá pravdu v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 96b stavebního zákona, pokud si k posouzení souladu dodatečně povolované Stavby s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona] neopatřily závazné stanovisko orgánu územního plánování.
77. V přezkoumávané věci se totiž správní orgány byly povinny řídit právní úpravou účinnou ke dni zahájení řízení. To bylo zahájeno na základě žádosti Stavebníka doručené Stavebnímu úřadu dne 10. 11. 2017. Právní úprava obsažená v § 96b stavebního zákona však nabyla účinnosti až k 1. 1. 2018. Stavební úřad proto nepochybil, pokud si naplnění dané zákonné podmínky posoudil sám.
78. Další část uvedené žalobní námitky již byla velmi obecná. Žalobkyni se nelíbilo, že Stavební úřad neposuzoval soulad dodatečně povolované Stavby s územně plánovací dokumentací jako celkem, ale vystačil si pouze s jedním výkresem a jeho legendou.
79. Tak tomu ovšem nebylo. Stavební úřad se danou problematikou zabýval na str. 6 a 7 rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby. Z obsahu této části jeho rozhodnutí plyne, že nenahlížel „pouze do jednoho výkresu“ (žalobkyně zřejmě mínila Hlavní výkres), ale vycházel i z textové části územního plánu žalobkyně. Ověřil, že pozemky, na nichž se dodatečně povolovaná Stavba nachází, jsou umístěny do funkční plochy „*Plocha bydlení v rodinných domech – venkovské (BV)*“, a zjistil, jaké je přípustné využití této plochy (mimo jiné objekty a stavby dopravní a technické infrastruktury), její nepřípustné a podmíněně přípustné využití, stejně jako jaké jsou v dané funkční ploše stanoveny podmínky prostorového uspořádání. Samozřejmě vycházel také z grafické části dotčeného územního plánu. K jeho závěrům o souladu dodatečně povolované Stavby s územně plánovací dokumentací, resp. o naplnění podmínky dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nemá krajský soud výhrad.
80. Žalobkyně sice tvrdila, že správní orgány neposoudily danou problematiku v úplnosti a dostatečně, ale neuvedla, konkrétně s kterými podklady tvořícími předmětnou územně plánovací dokumentaci, resp. konkrétně s kterými částmi územního plánu obce by dodatečně povolovaná Stavba měla být v rozporu. Nijak podrobněji se tak v tomto směru nemohl vyjádřit ani krajský soud.
81. Jediné konkrétnější tvrzení obsahoval bod [51] žaloby, v němž žalobkyně poukazovala na tu část dokumentace, kde byly stanoveny podmínky, které se s ohledem na celkové posuzování zátěže na životní prostředí vztahují k území jako celku. Konkrétně zmínila podmínku spočívající v povinnosti „*V navazujících řízeních je třeba vyřešit způsob odkanalizování a hospodaření s dešťovými vodami.*“. Tato obecně formulovaná povinnost

však byla v případě Stavby a staveb s ní souvisejících respektována. Jak už je uvedeno shora, stavba kanalizace související se Stavbou samou byla řádně zkolaudována a otázce dešťových vod se věnovaly správní orgány i v rámci řízení o dodatečném povolení Stavby (k tomu ještě v podrobnostech níže).

82. **V páté žalobní námitce** namítala žalobkyně nedodržení technických norem a požadavků. Přestože velkou mírou obecnosti trpěly již předchozí námitky, tato skutečnost vystoupila do popředí zejména u tohoto žalobního bodu. Na jednu stranu tak žalobkyně vytýkala žalovanému, že na její výtky obsažené v odvolání reagoval obecně, ale na druhou stranu z obsahu uvedené námítky lze dovodit pouze obecná tvrzení ohledně nefunkčnosti vpustí či o „*vadách konstrukce vozovky*“, v jejichž důsledku dochází při dešti ke splavování okolní zeminy na vozovku, kde se usazuje. Žalobkyně však v žalobě nenamítala a ani nespecifikovala ty technické normy či požadavky, které dle jejího názoru nebyly v případě Stavby dodrženy.
83. Pokud jde o otázku kanalizačních vpustí, odkazuje soud na již shora uvedené závěry. Stavební úřad se ale v rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby věnoval otázce odvodu dešťových vod v širších souvislostech. Především upozornil na to, že v době, kdy dodatečné stavební povolení udělil, nebyla (a nemohla být, protože Stavební úřad Stavebníkovi nařídil zastavení prací) Stavba ještě plně dokončena v souladu s projektovou dokumentací, což mohlo mít vliv na její funkčnost. Dále upozornil na to, že otázka souladu Stavby s touto dokumentací, resp. posouzení její funkčnosti, bude v budoucnu předmětem kolaudačního řízení. Nad rámec věci pak poukázal na to, že žalobkyní namítané nedostatky v odvodnění komunikace lze připsat především nedodržování obecně závazných předpisů ze strany vlastníků sousedních pozemků, z nichž na komunikaci především při deštích voda vniká. K těmto závěrům nemá krajský soud žádných připomínek.
84. Těžiště problematiky týkající se otázky funkčnosti stavby a jejího užívání skutečně spadá pod předmět kolaudačního řízení. Z obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného (viz str. 9) pak plyne, že v mezidobí kolaudačního řízení v dané věci proběhlo a Městský úřad Trutnov vydal dne 23. 7. 2020 pod č. j. MUTN 69428/2020 kolaudační souhlas, kterým užívání Stavby povolil. Rovně tato skutečnost, stejně jako tvrzení žalovaného, že zkolaudovány byly v mezidobí i prakticky veškeré rodinné domy, které jsou na předmětnou dopravní pozemní komunikaci napojeny, nebyly v žalobě ze strany žalobkyně nikterak rozporovány.
85. V polemice ohledně závaznosti českých technických norem odkazuje krajský soud na § 16 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, z něhož plyne, že ne všechny české technické normy mají závaznou podobu. To ale není podstatné. Podstatné je, že žalobkyně nedodržení nějaké konkrétní závazné české technické normy v žalobě vůbec netvrdila.
86. Nad rámec uvedených žalobních námitek krajský soud ještě dodává, že se nemůže přiklonit k tvrzení žalobkyně, že v závěru svého rozhodnutí měl žalovaný připustit, že jeho postup byl možná protiprávní a že měl žalobkyni odrazovat před obranou proti němu.
87. Žalobkyně bezpochyby míří na obsah str. 10 napadeného rozhodnutí. V něm se ale žalovaný (možná nadbytečně) víceméně teoreticky zabýval situací, která by mohla nastat v případě zrušení dodatečného povolení Stavby, a následkům, které by to mohlo přinést

zejména vlastníků rodinných domů, které jsou na ni dopravně napojeny. V souvislosti s tím pak odkazoval na obsah jedné ze základních zásad správního řízení vymezené v § 2 odst. 3 správního řádu, tedy na povinnost správních orgánů chránit práva dotčených osob nabytá v dobré víře. Rozhodně ale nepřipouštěl nezákonnost svého rozhodnutí. A že žalobkyni neodradil od využití těch prostředků právní obrany, které jí právní řád dává, je také zřejmé. Jinak je ovšem tato pasáž rozhodnutí žalovaného pro meritum věci irelevantní.

88. Krajský soud tak uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek důvodnou neshledal a nezbylo mu, než dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Náklady řízení

89. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a měl by proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ten však přiznání nákladů řízení nenárokoval a z obsahu soudního spisu krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.
90. Pokud jde o výrok III. týkající se problematiky nákladů řízení osob zúčastněných na řízení, pak pro jejich přiznání krajský soud neshledal důvody ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., osoby zúčastněné na řízení se ostatně náhrady nákladů řízení ani nedomáhaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. září 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **Obec Staré Buky**
se sídlem Prostřední Staré Buky 50, Staré Buky
zastoupena Pavlem Uhlem, advokátem
se sídlem Kořenského 15, Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: 1. R. V.
2. H. V.
3. L. O.
4. I. O.
5. J. P.
6. Mgr. J. P.
7. Bungalov s. r. o.
se sídlem Pionýrů 278, Trutnov
8. V. K.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. listopadu 2021, č. j. KUKHK-9158/DS/2020-3 (Ma)

takto:

V rozsudku č. j. 30 A 3/2022-56 se na jeho poslední straně opravuje datum jeho vyhlášení, a to tak, že se nesprávný údaj 22. září 2021 nahrazuje správným údajem **22. září 2022**.

Odůvodnění:

Při vyhotovení originálu a stejnopisů shora označeného rozsudku došlo k chybě v psaní spočívající v tom, že na poslední straně rozsudku bylo jako datum jeho vyhlášení uvedeno „22. září 2021“. Tento údaj je ovšem evidentně nesprávný. Rozsudek ve věci byl totiž vyhlášen dne 22. září 2022, o čemž svědčí i obsah protokolu o jednání z téhož dne. Žaloba ve věci byla zdejšímu soudu doručena dne 3. ledna 2022, i s přihlédnutím k tomu je logické, že rozsudek nemohl být vyhlášen 22. září 2021.

Uvedená zjevná nesprávnost se tímto usnesením dle § 164 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. napravuje.

Poučení

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Hradec Králové 19. října 2022

Za správnost vyhotovení: R. V.

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.